

zám.

tokat.
Lábi-
esztöt
vényt,
gődni
kép-
ptam,
ifelej-
r ezen
m tet-
-lat-
e ma-
kától.
meg
losab-
mon-
y leg-
szint
velése
sége,
otam?
B. G.
a kis
ainak.
S még
vének
ratni.
déink
züksé-
agyok
jépül-
apot»
od. —
semmi
Évike
izni a
kellett
kerül-
ideje-
taka-
rejt-
ő nem

V. V.

Nem-

ada-
si.

épület.
ulat.

LACZI BAJA. (Lásd a 328. lapon.)

XXIX. kötet, 21. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon. 1885. november 22-én.

ÉVA ÉS ÉVIKE.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

zon a napon, melyen Kamillánál titkos látogatást tett, este nagyon komolynak, majdnem haragosnak látta Várhalminét. Egy idegen ur járt ott, ennek távozása után lett Várhalminé olyan boszus. Bezárkózott szobájába és leveleket írt, melyeket azután mindjárt el is küldött. Izgatottan járt fel s alá a szobában s néha fölkiáltott:

— Jól van, ha ugy akarjátok! Majd meglátjuk, ki bánja meg!

Éva csak ugy félig sejtette, mi lehet a nagy boszuság oka. Bizonyosan az a pör. Most már alkalmasint maga is látja Várhalminé, hogy nincs igazsága, elveszti a pört, oda kell adni a vagyonát Kamilláéknak.

— Vége lesz a nagyuri asszonyoságnak, gondolá Éva. Megmondta azt nekem előre Kamilla, a kedves Kamilla! És én eleinte még nem is akartam hinni. . . pedig most már látom, hogy mindenben igaz van. Ugyan szépen megjártam, hogy ide kerültem. . . és még azt hittem, Isten tudja milyen pompás dolgom lesz itt. . . Pedig nem azért vett magához, hogy velem tegyen jót, hanem arra számított, hogy én bizony talán majd szolgálója leszek, ha nem lesz többé gazdag, dolgozni pedig neki magának nem tetszik. No persze, csakhogy van ám nekem eszem.

Arra Éva egy perczig sem gondolt, valjon az eddigi jóért nem tartozik-e valami kis hálával Várhalminénak és ha eddig osztozott a jóban, nem kellene-é

osztozni a bajban is, ha csakugyan lesz baj. Egészen máson járt az ő esze. Mihamar meg is jött az alkalma, hogy megmondja.

Vacsora után Várhalminé máskor mindig vidáman elbeszélgetett, de most így szólt:

— Kedves gyermekem, menj szobádba, ma nagyon rossz kedvű vagyok. Ne ijedj meg, nem reád haragszom, hanem ezek a gyönyörű rokonaim boszantottak meg. Alig tudok lecsillapodni.

Éva nyugodtan hallgatta ezt, mintha nem találná valami nagy bajnak. Várhalminé pedig azt hívén, hogy Éva szomorúságból hallgat, így folytatá:

— Képzeld, kedvesem, Kamilla atyja most este ide küldte az ügyvédjét, azt izenve, hogy ő tovább nem alkudozik velem, hanem követeli, hogy minden vagyonomat adjam át neki, mert ő most már bizonyosan tudja, hogy nálam nincsen végrendelet nagybátyámtól, ő nem is hiszi hogy valaha volt, én megcsaltam őt. Azt meri nekem izenni, hogy ha szép szerivel oda adok mindent, akkor ő majd ad nekem annyit, hogy valahol falun szegényesen megélhetek. Példátlan gonosz teremtések!

— Az nem igaz, ők nem gonoszok, mert igazuk van! pattant ki Éva.

Várhalminé majd hanyatt esett ámulásban. Jó ideig csak nézett, szólni sem tudott. Végre haragtól villogó szemekkel mondá:

— Mit beszélsz te, gyermek? Tudod-e mit mondtál? Azzal amit most mondtál, azt is monadt, hogy én vagyok a gonosz, megcsaltam őket, elvettem tö-

lök, ami az övék. Oktalan gyermek, te mersz éretlen eszeddel itélni! Rögtön kérj bocsánatot e sértésért.

Éva azonban nem tette, sőt dacosan nézett szembe. Várhalminé egy kis ideig csak bámulta, aztán így szólt:

— Értem én már! Ez tehát a hála a jószágomért, ennyi igaz szeretet élt benned irántam! Tele beszéltek a fejedet, hogy mi szegények leszünk, ők pedig gazdagok, tehát jobbnak találtad, hogy az ő pártjukra állj, azt hiszed, ezentul majd ők lesznek a barátaid.

— Igen is lesznek, mert ők szeretnek, felelt Éva.

Várhalminé most már összeránczolta a homlokát és hideg szigorral szólt:

— Jó, hogy idején kiösmertelek. De még nem akarok rögtön itélni. Adok neked időt holnap reggelig. Elég nagy vagy, hogy egy kis gondolkodás után belásd, mily rut hálátlanság az, amit most tettél. Ha belátod és őszinte megbánással bocsánatot kérsz, ígéred, hogy jövőre másképp lesz, akkor megbocsátok. Ha nem látod be, nincs tovább helyed a házában, mehetsz új barátaidhoz.

Ezzel Várhalminé kiment, Éva pedig egy pillanatig meghökkenve állt ott, de aztán vállvonogatva ment szobájába.

— No persze, van jó dolgom, hogy nem kérek bocsánatot. Szeretném tudni minek? Hogy mellette maradjak, szolgálója legyek és mikor majd Kamilláék kiűznek innen, elmenjünk valami falusi viskóba, aztán én majd kapáljak! Az kellene még! Akkor inkább maradtam volna ott a Márta néni házában s hagytam volna, hogy az az együgyű kis Évike jöj-

jön ide... Bizony nem is jöttem volna, ha tudom, hogy nem igazi gazdag asszony, csak a más pénzét birja és rászed engemet... csakhogy tudom én, mit teszek. Várhat engem reggel a bocsánatkéréssel.

Igy okoskodva feküdt le és sokáig nem tudott elaludni. Mert hát mégis fontos dolog volt az, amire készült, jól kellett gondolni. Várhalminét nem sajnálta egy csöppet sem, mert önzésében Éva mindig csak magára gondolt. Kedvében járt jótévőjének, a míg ez fényben, pompában tarthatta; de mert veszedelem fenyegeti, Éva ugy találta, hogy kár volna szeretetét Várhalminéra vesztegetni. Kamilla, az már egészen más, azt érdemes szeretni.

Éva olyanformán érezte, hogy most valami roppant hősies dolgot fog véghezvinni. Ütött az óra, hogy válaszszon Várhalminé és Kamilla közt és ő hősies módon Kamillához fog szegődni. Ez nagyon dicséretes tett lesz, Kamilla bizonyosan meg fogja dicsérni, örvendeni fog, hogy ilykép megmutatta barátságát. Várhalminé meg alkalmasint kérni fogja, hogy térjen vissza hozzá, de ezt nem teszi meg, de nem ám! Hiszen hálátlannak nevezte, mert igazat mondott neki; kijelentette, hogy nincs helye a házában.

— Jól van, hát nem is leszek itt, szólt magában és elaludt.

Reggel korán talpon volt, még mielőtt Várhalminé fölkelte. Egy kis táskába gyorsan berakott némely legszükségesebb holmit, aztán ovatosan kilopózott a házból, remélve, hogy senki sem vette észre.

Gyorsan, szinte futva ment a még jó formán üres utczákon (Lásd a 325. lapon.)

egyenesen Kamilláék lakása felé. Ez jó messzire volt, de Éva nem érzett fáradságot, sietve ment föl a lépcsőn és benyitott. Kamilla csodálkozott, de nyájasan fogadta megölelte.

— Milyen korai látogatás! mondá. Mi jót hoztál, kedvesem? Talán tudsz valami fontos ujságot, mely engem érdekel?

— Igen, nagy ujság van, felelé Éva élénken. Tegnap este szembeszálltam a nénikével, megmondtam neki, hogy nincs igaza, erre ő szörnyen megharagudott és azt mondta, hogy ha bünbánólag meg nem követem, nem tart a házában. Csak hogy én nem ijedtem ám meg, mert tudtam, hogy ide jöhetek. Ugy-e, a cseléd majd elhozza, többi holmimat?

Mialatt Éva ezt beszélte, Kamilla arczáról mindinkább eltűnt a nagy nyájaság s e helyett hidegen, majdnem gúnyosan nézett Évára.

— Megállj csak, megállj csak, mondá. Mit is beszéltél? Hogy elhagytad a nénike házát végképen?

Hangja megijesztette Évát, ki szinte türelmetlenül felelé:

— Természetesen... hiszen sokszor beszélünk arról, milyen jó volna, ha ide jöhetnék, hogy ha a néninél nem lesz jó dolgom, itt lesz a helyem.

— Az nem egészen úgy van, te ok-talan. Mondtam ugyan, hogy szeretném, ha itt volnál, de az ember nem teheti mindig, amit szeretne. Az atyám nem akar maga mellett látni semmiféle idegent, ilyen magadforma gyerekleánnyal meg már épen semmi kedve sincs vesződni.

Éva hüledezett, nem tudta elhinni, hogy igaz lehet, amit hall. Akadozva, aggódva mondá:

— De hiszen... akkor minek biztat-tak... én azt hittem.

— Én azt hiszem, hogy együgyü leány vagy. Csak nem hiszed, hogy majd a nyakunkba veszünk egy idegent, bajlódunk vele, költekezünk rá? Ez bizony eszembe sem jut.

— De Istenem... akkor hát mit tegyek?

— Az a te dolgod, csak engemet ne untass tovább, szólt Kamilla. Semmi közöm hozzád, maradj ott, a hol eddig voltál.

— Hogy menjek oda vissza... hát-ha már eddig tudja, hogy megszöktem!

— Ejh, bánom is én, akármit csinálsz, csak nekem ne alkalmatlankodjál.

Éva majd kővé vált e szavak hallatára. Hát ez az a kedves, szeretetre méltó Kamilla, a kivel örök barátságot esküdtek egymásnak? Ez a kegyetlen, szívte-len teremtés ugyanaz vala, a ki olyan mézes beszédeket folytatott vele? Nem, ez lehetetlen, itt valami tévedés lesz. Éva megpróbálta emlékeztetni Kamillát, mivel tartozik neki, hogy az ő védelmében vonta magára Várhalminé haragját. De Kamillát ez csöppet sem hatotta meg.

— Nem mondtam én neked, hogy pörölj vele, mondá hidegen. Hasznodat vettem, mert mindjárt kezdetben láttam, hogy hiu és önző vagy; megtudtam általa-d, amit meg akartam tudni, most pedig nincs rád többé szükségem, mehetsz, a merre tetszik.

Ez már mégis több volt, mint a mennyit Éva minden ijedelmé mellett is el-tűrhetett. Arca kigyuladt a haragtól és szenvedélyesen kiáltá:

— Oh, ez már mégis csufság, hallatlan gonoszság! Hát azért lizelkedtek nekem! Hát csak kémnek használtak föl!

Oh, most már látom, milyen ocsmányul rászedtek, most már azt is hiszem, hogy a nénikének van igaza, hogy meg akarják őt rabolni,

— No lám, szólt Kamilla gúnyos nevetéssel, és te szerettél volna itt maradni, ugy-e, hogy neked is jusson rész a

... FUTVA MENT. (Lásd a 323. lapon.)

zsákmányból, hogy ne maradj Várhalminé mellett, mikor ő már szegény lesz. Nem, te ostoba kis sehonnai, abból semmi sem lesz, a mi házunk nem holmi utcán föl-szedett gyermekek számára való és ha elpöröljük a Várhalminé vagyonát, hát

majd csak magunk vesszük hasznát. Most pedig elég volt a haszontalan fecsegésből, meguntam. Ott az ajtó, menj Isten hírével!

Éva kitámolygott, fölkapta az előszobában hagyott kis táskáját és kilépett

az utczára, egészen megzavarodva és azt sem tudva, most már mitevő legyen.

Várhalminé ezalatt otthon türelmetlenül várta, mikor fog az ő fogadott leánya bekopogtatni hozzá, hogy bocsánatot kérjen. Mert bár nagyon megharagudott rá, kész volt neki megbocsátani.

— Végre is még gyermek, nem tudja a komoly dolgokat igazán megítélni. Az a ravasz Kamilla tele beszélte a fejét, elhitette vele, hogy nekik van igazuk... aztán, hogy nálam szegénységbe jut... Ezt ők bizonyosan hiszik maguk is, azt gondolják, hogy most már biztosan elpörölik tőlem a vagyonomat... csak hogy ebben csalódnak. Lesz sok alkalmatlanságom, míg bebizonyítom az igazságot, de be fogom bizonyítani, ők pedig csuful járnak. Az az oktalan gyermek pedig tanulhat ebből a leckéből, hogy ne azokban bizzék, a kik édeskés szavakkal hizelegnek neki. De mért nem jön már? Rég ideje, hogy fönn legyen... már eljöhett volna.

Várhalminé nem akart kimenni szobájából, nehogy véletlenül találkozzék Évával. — Neki magának kell hozzám jönni.

Még jó ideig várt, de hiába. Végre türelmetlenül csöngetett Lizi szobaleány után. De hiába csöngetett kétszer-háromszor is, Lizi nem jött. Most már bosszusan ment ki és kereste a szobaleányt. de nem találta. A szakácsné csak annyit tudott, hogy Lizi korán reggel hirtelen kiszaladt a házból és azóta nem jött vissza. Várhalminé el nem képzelhette, mi jutott eszébe a különben olyan rendes és pontos Lizinek és már-már haragudni kezdett rá,

mikor Lizi benyitott, egészen fáradtan, lihegve a sebes gyalogolástól.

— Hol jártál? kérdé Várhalminé szigoruan.

— Bocsánatot kérek, nagyságos asszonyom, nem jó kedvemből jártam oda, de meg kellett győződnöm... de azt hiszem nagyságos asszonyomat leginkább érdekli.

— Micsoda? Miről beszélsz?

— Azt akartam megtudni, hova szökött meg Éva.

— Micsoda? Megszökött! Hát niucs itthon?

— Dehogyan van! Korán reggel, sokkal korábban mint máskor, hallottam, hogy jár, kel, motoz a szobájában. Benéztem a kuleslyukon és láttam, hogy a kis táskába berakosgat egyetmást és közben mondogatja: »Oh, nem maradok ám én itt! Engem ugyan hiába vár, hogy bocsánatot kérek!« és effélet. Mindjárt gyanakodtam, hogy törí a fejét valamiben. Oh, nekem mindjárt kezdet óta nem tetszett ez a leány... csak nem akartam a nagyságos asszony előtt szólni ellene... Láttam én, hogy titokban mint sugdosnak Kamilla kisasszonnyal, a ki pedig, tudom, ellensége a nagyságos asszonynak...

— Jól van, jól! Csak azt mondd el, hova lett Éva?

— Hát mikor fölkészült, nagy ovatosan körülnézegetett és kiosant a házból. Azt hitte, hogy senki sem látja, de én jól láttam, mindjárt utána indultam és távolról követtem. Egyenesen Kamilláékhoz ment.

— Oda ment! kiáltá Várhalminé elszomorodva.

— Igen is. Hogy ne tévedjek, még a lépcsőn is utána mentem és láttam, a mint bement a lakásba. Akkor aztán megfordultam és hazajöttem.

Várhalminé pár pillanatig szótlánul állt ott. Végre nyugodtan mondá:

— Jól tetted, Lizi, amit tettél. Te ellensége voltál ugyan, kárörömből tetted ezt, de mindegy. Csakugyan tudnom kellett ezt. Most már vége mindennek. Eddig csak meggondolatlan gyermeknek hittem, most már látom, hogy háladatlan, rossz szívé, a kire kár volt szeretetemet pazarolnom. Elment, — a házamba nem jön be többé, itt nincs számára hely.

És a nemes szívé nő, lelkében mélyen elszomorodva a hálátlanság fölött, visszatért szobájába.

*

Ezalatt egészen másképp folytak a dolgok amott messze, a Hámos mester szerény házában. A kis kamarában feküdt még mindig betegen Károlyka, csak néha-néha volt szabad egy kis időre fölkelnie, hogy a karosszékben üldögéljen. A jó orvos igazat mondott, hogy hosszas lesz a betegség, mert már sok idő mult és a kis fiu csak nagyon lassan javult. De Hámosné asszonyom és a férje, ha már egyszer belefogtak, nem türelmetlenkedtek.

— Istenadta árvája, szólta a derék mester; ugyan mi lett volna belőle, ha be nem fogadjuk a házukba!

— Már rég meghalt volna! szólta Hámosné. Pedig olyan derék jó fiúcska.

Az már igaz is, hogy Károlyka igyekezett hálóját tanusítani jótevői iránt. Olyan csöndes, türelmes beteg volt, hogy alig lehetett tudni, van-e ott a ház-

ban. És ha szüksége volt is valamire, Évike rögtön ott termett mellette. A szegény fiúcska azt sem tudta, kinek tartozik több hálával.

— Olyan jók hozzám! mondá Hámosnének. Oh, én ezt soha sem fogom tudni meghálálni... de ha egészséges leszek, majd dolgozom...

— Soha se gondolj arra, fiúcskám. Nekem nem tartozol valami nagy köszönettel, hanem inkább annak, a ki ide hozott.

— Igen, Évikének is. Oh, Évike olyan kedves! És milyen szép történeteket olvas föl nekem! Szinte elfelejttem a bajomat, mikor hallgatom. (Folyt. köv.)

VEREMLAKÓ NYUL.

(Képpel a 333. lapon.)

Hogy a ravasz róka, a mérges borz vermet ás tanyának a maga és kicsinyei számára, azt tudjuk. A vadászoknak sokszor okoz bosszúságot, mikor róka, borz hirtelen eltűnik s mélyen a föld alatt nem bánja, akárhány vadász lesi is. Persze, ha ásó van kéznél, már akkor bánja, mert kiássák a veremből. A nyul nem bujik így el, hanem csak a lábáiban bizik és fut mint a szél. Hiába is akarna elbujni, nincs neki hova. Ha esik, ha fagy, csak valahol a bokrok alatt huzódik meg.

Hanem van a mi tapsifüles barátunknak egy távoli rokona, az már okosabban rendezi be lakását. Az pedig a kavi vagy délamerikai nyul, mely sokban hasonlít, de különbözik is a mi nyulainktól. Déli Amerikában él s csak nem rég ideje, hogy sikerült egyet-kettőt áthozni Európába.

Ez a délamerikai nyul valóságos veremlakó, épen mint a borz. Csak a nagyon csöndes, félreeső tájakon szokott tanyázni s nem bánja, ha gyéren talál is eleséget. Beéri a legsoványabb kóróval s

kettesével, hármásával szaladgál ide-oda, mindig nagyon vigyázva, nem fenyegeti-é veszedelem. Ha valami gyanusat lát, rögtön szalad a vermébe. Ezt nagy fáradsággal ássa domboldalba és mert nincs olyan hatalmas karma, mint más veremásó állatoknak, szereti megkímélni a fáradságtól, még pedig oly módon, hogy elfoglalja más veremlakó állatok lakását. De ez persze csak ritkán akad. Veremre pedig szüksége van, mert bár vékony és elég hosszú lábai vannak, futni nem igen jól tud. Ha tehát ellenség üldözi, legokosabb, hogy elbukik a biztos verembe.

Csak fényes nappal jön elő rejtekéből, mikor jól lát és vigyázhat. Mihelyt alkonyodik, nyugodni tér, mintha tudná, hogy a sötétben könnyebben érheti baj.

Nagyságra jóval fölülmulja a mi nyulainkat, mert hossza néha harmadfél lábat is meghalad. Füle hosszú, szőre a hátán sűrű, oldalt sárga, mellén pedig fehér, míg a nyakán fekete kereszt látszik. Husa jó ízű és ezért szorgalmasan vadásznak is rá, akárhogy igyekeznek elrejtőzni.

A fogságban megél ugyan, de nem sokáig. Sokszor megpróbálták elhozni európai állatkertekbe, de itt mihamar elpusztul, akármilyen jól tartják. Csak a szabadban egészséges, a hol kedvére ug-rándozhat. Nem bánja, ha e mellett csak sovány eledelt talál is, inkább bőjtől, sem-hogy kövér kosztja legyen a — rabságban.

LACZI BAJA.

(Képpel a czimlapon)

NÉZI Laczi Emmikét,
S gyönyörrel hallgatja,
Legkedvesebb nótáit
El is dalolgatja.

»Mily kedves a zongora!»

S szeme kezd kigypulni.

»Én is játszánám! Jaj, de csak —
Ne kék megtanulni!»

KÉT HETI FÜGGETLENSÉG.

— Elbeszélés. —

(Vége.)

MINDNYÁJAN csodálkozva kérdezték, hova megy ily ünnepi öltözetben?

— Hová? Hát csak sétálgatok.

— Jaj de jó dolgod van! Szabad hétköznap is ilyen szépen felöltöznöd. Ugy-e, pompás dolgotok van ott Borosnénál?

— Oh dehogy! Rettenetes dolgunk van! Valóságos börtönben lakunk, ebédre olyan ételeket kapunk, hogy egy falatot sem ettem... az a Borosné valóságos szörnyeteg!

Ezen aztán mindnyájan elszörnyűködtek, sajnálták, siratták s olyan nagy dolgot csináltak belőle, mintha Aranka valami roppant nehéz megpróbáltatást szenvedne, melyet más ki se bírna állani. Ez tetszett neki; szerencsétlen, üldözött hösnőnek tekintette magát, a ki különb mindenkinél. Ez megvigasztalta a kellemtlenségeikért.

Miután jó ideig beszélgetett, sétálgatott, utoljára már nem is tudta, mit tegyen. Legokosabbnak vélte, ha elmegy Dezsőhöz, ki még bizonyosan ott van az öreg kertésznél.

Ott is volt, még pedig ingujjra vetközve. Nagy munkába fogott a kertben. Locsolni segített s ebben nagy kedve telt mindjárt Arankának is, de még a kis Elemérkének is. Az igaz, hogy mikor a nehéz kannát emelgették, egy párszor kidőlt, el is estek vele, de hát így még nagyobb volt a tréfa és mulatság. Nem is hagyták abba, csak mikor már estére ha-

rangoztak. Ekkor haza sétáltak. Az udvaron találták Borosnét.

— No ti ugyan szépek vagytok! Hát erre való a drága új ruha? szölt hozzájuk.

Volnátok csak az én gyermekeim, majd adnék én nektek!

Csak most nézték meg igazán magukat. Hát biz' az igaz volt. Aranka maga

MEGAKADT! (Lásd a 336. lapon.)

is megrémült egy kicsit... a szép ünneplő ruhája egészen pocsékká volt téve. Egyik helyen sáros volt, másikon zöld

füpecsét tarkállott rajta, odább meg a sok víztől fölázott a színe... ebben ugyan nem igen mehet többé parádéba. Talán

mégsem volt egészen helyes, hogy felöltötte, mikor játszani ment . . . az ilyen jobbaeska ruha csak vasárnapra való.

— Nem baj az no . . . majd kitisztítom . . . talán nem látszik meg nagyon . . . jó lesz még, biztatta magát.

Ki tudja, talán csakugyan lehetett volna még segíteni úgy a hogy, ha mindjárt hozzá fog. De most este Aranka már fáradtnak érezte magát.

— Majd holnap . . . nem kerget a tatár . . . nem is parancsol nekem senki, akkor teszem, mikor nekem tetszik.

És az összepocsekolt ruha ott hevert másnap is, harmadnap is és még azután is a sarokban, mignem egészen beleette magát a mocsok. De hát Aranka soha sem ért rá, mindig talált egyéb dolgot, a mi mulatságosabb volt. Kivált mikor anyyi dolga volt saját magával. Tudja Isten, hogy volt az, de mintha otthon jobban ment volna minden, mikor pedig minduntalan parancsolt a mama valamit, a miért Aranka duzzogott. Itt nem parancsolt senki, tehetett, amit akart; de nem is gondoskodott senki, hogy meglegyen, a mit kíván. Még vizet is magának kellett hozni reggel a mosdáshoz. Hyenkor titkon olyanformát gondolt, hogy mégis ér az valamit, ha a szülők gondolkoznak a gyermek helyett. Mert néha olyan nehéz a helyest kigondolni és ha kigondolta is az ember, megmaradni mellette. Hanem az effélet igyekezett aztán kiverni a fejéből.

— No bizony, se baj azért . . . mégis nagyon jól esik, ha az ember azt teheti, a mit akar.

Nem is lett volna baj, ha épen azon a napon, mikor így biztatta magát, nem találkozik Piroskával, ki így szólt hozzá:

— Épen hozzád készültem, hogy meghivjalak holnapra. Egy kis mulatság lesz nálunk . . . majd tánczolunk . . . sokan leszünk. Épen szép új ruhát kaptam a mamámtól. Nagyon vigan leszünk.

Aranka megígérte, hogy elmegy; de amint hazaért, szinte elakadt a lélekzete, úgy megijedt, mikor arra gondolt, hogy fog elmenni a mulatságba? Az ünneplő ruhája tönkre van téve; kinevetnék, ha olyan foltos, pecsétés ruhában jelennék meg. Már pedig szépen kell felöltözni, mert a többi vendégek bizonyosan mindnyájan diszben lesznek. Csak nem lehet közéjük mint valami Hamupípóke! Csufofnák, nem volna maradása.

— Jaj, csak föl ne vettem volna akkor . . . vagy ha mindjárt rendbe hoztam volna . . . Most mit csináljak? Ha máécska itt volna, bizonyosan tudna segíteni . . . de ez a Borosné nem törődik semmivel . . . bánja is ő, akármibe öltözöm! Hogy segítsek a bajon!

Azon bizony nem lehetett segíteni. Akárhogy nézegette, forgatta azt a szerencsétlen ruhát, nem lehetett azt többé ünneplőnek használni. Az lett a vége, hogy inkább nem ment el a mulatságba.

Ez már nagy bosszuság volt s Aranka egész nap dult-fult mérgében. Csak akkor vigasztalódott meg egy kicsit, mikor Dezső hívta, menjenek sétálni a folyóhoz. Ezt nagyon szerette, de talán csak azért, mert mikor a mama itthon van, akkor nem igen szabad ott sétálniok. A mama mindig azt mondogatja, hogy a víz

közle
Pedig
mint
vizbe
lászga
hagyj
vizen
ságos.
I
kicsik
kötvé
Dezső
beleü
vizet,
mert
dult a
Arank
kis E
parto
nagyo
Arank
sokat
mit t
nakba
a kin
latság
olyan
mind
tehat
parto
hogy
mert

közeliében könnyen éri baj az embert. Pedig sehol sem lehet oly jól mulatni, mint a víz partján. Kövecskéket lehet a vízbe dobálni, száraz ágakat usztatni, halászatni, mikor pedig a halászok ott hagyják a csónakot, bele lehet ülni és a vizen ringatózni. Ez mind nagyon mulatságos.

Most is épen szerencsájök volt. Két kicsike halász-csónak volt a parthoz kötve, a halászok pedig nem voltak ott. Dezső egyenesen neki ment az egyiknek, beleült és fölkapta az evezőt, csapkodta a vizet, ami még nem volt veszedelmes, mert a csónak meg volt kötve, nem mozdult a helyéből.

— Én beleülök a másikba, szólt Aranka, a mint a parthoz ért.

— Ne tedd ezt, mondá Dezső. A kis Elemérke nem maradhat egyedül a parton.

— Beültetem őt is.

— Igen, de tudod, hogy mamánk nagyon félti.

— Van is mitől! Itt lesz mellettem.

Dezső nem volt sokkal okosabb Arankánál, aztán nem is használt volna sokat az ő tanácsa, nem bánta tehát, akár mit tesz Aranka. Ez pedig beült a csónakba és maga mellé ültette Elemérkét, a kinek szintén nagyon tetszett a mulatság.

Hanem Dezső hamar megunta az olyan mulatságot, hogy evezzen és mégis mindig egy helyt maradjon. Eloldotta tehát a csónakot, aztán kissé elhajtotta a parttól meg újra vissza. Természetes, hogy Arankának is ugyanezt kellett tenni, mert ez még sokkal mulatságosabb volt.

Telt is benne nagy kedvök, mignem egyszerre azt vette észre Aranka, hogy a víz sodorja s ő nem bírja kormányozni a csónakot. Kapkodott, erőlködött, ide-oda ugrált és az lett belőle, hogy a kis csónak egyszerre nagyot billent s Aranka meg Elemérke kétségbeesett sikoltással a vízbe fordultak.

Dezső, amint oda pillantott, ijedtében szintén majd kifordult a csónakból. Szerencsére mégsem vesztette el egészen lélekjelenlétét és jó szerencse volt, hogy Dezső kissé lentebb evezgetett, úgy hogy a víz ő feléje sodorta a fuldoklókat. Nagy erőfeszítéssel evezett eléjük s közelre érve, kiáltá:

— Kapaszkodjatok meg a csónakba!

Meg is tették szerencsésen mind a ketten. Dezső ismét így szólt:

— Be nem ülhetek, mert a csónak fölbillenne és mind a hárman oda vesz-nénk. Csak fogózzatok jól, én majd kivev-zek a partra.

Görösösen kapaszkodtak a csónakba és usztak utána. Eljutottak a parthoz, ott a víz már olyan sekély volt, hogy kigázolhattak a szárazra. Hanem persze milyen állapotban! A fejük bubjától a lábuk kisujjáig csurogtak a víztől, Elemérnek eluszott a kalapja, Arankának a kendője s e mellett még most is egész testökben remegtek a nagy ijedségtől. Estére is járt már az idő, kissé hűvös szellő lengett, a nedves ruha rájok tapadt. Szinte a foguk is vaczogott. Elemérke, okosabbat nem tehetvén, végre keserves sirásra fakadt.

— Jaj Istenem, most mit tegyünk! hebegé Aranka.

— Én nem tudok okosabbat, felelé Dezső, mint hogy mielőbb haza megyünk és átöltöztök.

— Igen, de ilyen állapotban! Mit mond majd az a goromba Borosné?

— Már mindegy... ilyen lueskosan nem maradhattok itt kint sokáig. A kis Elemérke még bele betegedhetnek.

Csakugyan, nem tehettek egyebet. Megindultak haza, nagyon siralmas kedvben, mintha mindnyájuknak az orruk vére folyt volna. Az emberek, a kikkel találkoztak, ugyancsak bámulták a víztől csurgó Arankát és Elemérkét; nem tudták, milyen veszedelemből menekült a két testvér, tehát nevettek s Aranka hol fülig elvörösödött, hol halálsápadt lett boszuságában. Végre mégis csak hazaértek. Az a reményök, hogy észrevétlenül beosonhatnak szobájokba, nem teljesült, mert Borosné a tornáczon állt, tehát meg kellett előtte vallani mindent. De Borosné nem igen csinált belőle nagy dolgot s csak annyit mondott:

— Ki mint vet, úgy arat. Hanem a kis Elemérke még nem tudja, mi a helyes, ő tehát mától fogva mellettem lesz.

És a maga szobájába vitte a kis fiut, lefektette, megizzasztotta s gondosan ápolgatta, hogy az akaratlan fürdő meg ne ártson neki. Nem is lett bajuk egyiküknek sem, de Arankának mégis nagyon rossz éjszakája volt. Röstelte, hogy kis testvérét elvették az ő gondja alól, de meg kellett vallania, hogy erre rászolgált volt, mert bizony majdhogy oda nem vészett Elemérke. De aztán a maga dolgai-

val sem volt sehogysen megelégedve. Egyik boszuság a másik után érte. Ha az ünneplő ruháját tönkre nem teszi, elmehetett volna Piroskáékhoz a mulatságba... nem jutott volna eszébe a vízi sport... egyik a másikkól következett. Olyanformát gondolt ismét, hogy maga az oka mindennek, mert nem gondolta meg idején, mit tesz; nem tudta jól, helyes-e vagy sem, a mibe bele fog vagy a mit elmulaszt. És nem volt, a ki erre vagy arra rászorítsa, parancsoljon, tiltson, mint a mama szokott.

Pár nap alatt azonban megint csak elfelejtette jó részt a bajokat és újra nagyon örült a szabad, független életnek. Most még Elemérkére sem kellett gondot viselnie, annál inkább tehette, amit akart.

Egy napon, mikor megint nem valami nagyon kedvökre való ebédet kaptak, Aranka így szólt Dezsőhöz:

— Ha most otthon volnánk, neki állnék és főznék valami jót. Sütnék diós mazsolás patkót, mint husvétkor szokás.

— Jaj de jó volna! sóhajtá Dezső.

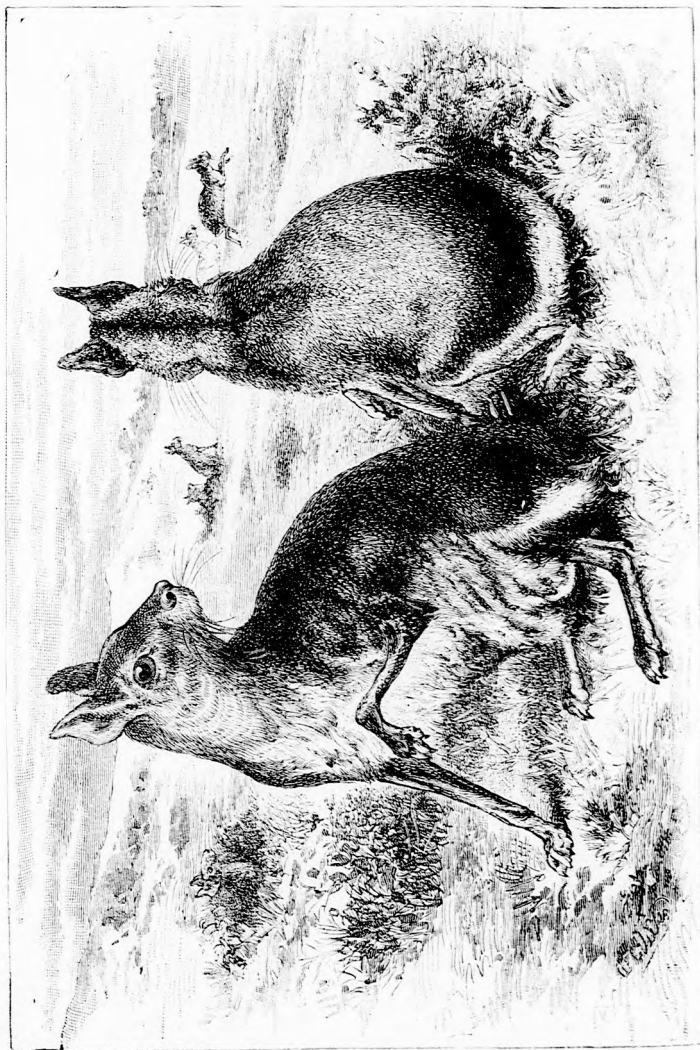
— Tudod mit? Hát tegyük meg! A lakás kulcsa ott van az öreg kertésznél, bemegyünk; én tudom, hová tette a mama a kamara kulcsát... van ott minden, a mi csak kell. Legalább lesz egész délutánra mulatságunk és hozzá még pompás süteményünk.

— Nagyon jó lesz! Menjünk!

Nem sokára bent voltak a lakásukban. Aranka neki gyürkőzött a sütésnek, előhordta a kamarából a lisztet, tojást, cukrot, mazsolát, mandolát, amit csak talált. Aztán gyurta, habarta, szinte kipirult bele.

Dezső megrakta a tüzet, s ez nem sokára olyan lobogó lánggal pattogott, hogy akár ökröt is lehetett volna mellette sütni.

Aztán mindaketten hozzáfogtak a mazsola és mandola tisztításához. Nagyon kedves mulatság volt ez. Az igaz, hogy a felét

VEREMLAKÓ NYUL. (Lásd a 327. lapon.)

megették, de az nem volt baj, maradt még elég. Mikor ezzel elkészültek, Dezső így szólt:

— Most én kimegyek a kertbe... a

többi a te dolgod, a sütés-főzés lányok mestersége.

— Csak bizd rám. Majd meglátod, milyen pompás lesz.

Dezső kiment és talált bőven időtöltést a kertben. Jó félóra mulva oda jött Aranka is.

— Most már sül, mondá. Most van még egy kis időnk játszani. Vagy egy óra mulva készen lesz, akkor pompásan megoszonnálunk.

Mikor az óra letelt, bementek s Aranka előhozta a tűzhelyről a süteményt. Tudja Isten, valami nagyon furesa formája volt annak, nem olyan, mint mikor a mama sütötte. Mikor meg beleharaptak, hát bizony hamarosan nem tudták volna megmondani, hogy micsoda ize van. Dezső azonban nem akarta megsérteni Arankát, hogy rosznak mondja a süteményét, Aranka meg váltig bizonyította, hogy nagyon jó az, épen ilyennek kell lenni. Így hát magukba tömték a keletlen, izetlen rosz téstát, a mennyi csak volt. Majd megfultak bele. Aztán dicsérték egymásnak, hogy nagyon jól izlik.

Mikor visszatértek Borosné házába, már jóformán vaesora ideje volt. De egyiknek sem kellett az étel, nagyon jól voltak lakva.

Hanem éjjel, — akkor mindaketten valami nagyon szomorú dolgot tapasztaltak. Alig hogy kicsit elaludtak, fölébredtek és nagyon, de nagyon roszul érezték magukat. Eleinte igyekeztek erőt venni a bajon, de nem lehetett.

— Jaj Istenem! Meghalok! Jaj de beteg vagyok! sohajtá Dezső.

— Oh, hát én! végem van! Oh... ah! Mindjárt elájulok!

Jajgatva, nyöszörögve hánykolódtak, egész éjjel a szemöket sem hunyták be s reggelre annyira oda voltak, hogy föl sem

tudtak kelni. Ugy találta őket Borosné. Orvost hivatott, a ki aztán mihamar kiderítette, hogy valami egészségtelen rosz eledellel rontották meg magukat. Nem tagadták; olyan betegek voltak, hogy mindent hűségesen elbeszéltek, csak segítsen rajtuk a doktor.

— No, hiszen nincs épen valami nagy veszedelem, mondá az orvos. Hanem két-három napig bizony feküdni kell bele.

— No ez szép lesz, szólta Borosné. És szüleik épen ma délben érkeznek haza, így találják!

Arankának hideg veríték lepte el az arcát, amint ezt hallotta. Ugyan gyönyörűen fogják találni szülei! És ha a többi viselt dolgait is mind megtudják!

De már ezen nem lehetett segíteni. A szülők délben csakugyan megjöttek, láttak, megtudták mindent. A két beteget haza szállították, ott heverték ki a bajukat. Arankának, mialatt feküdt és orvosságot szedett, volt ideje végiggondolni, miket tett a két hét alatt, míg teljesen függetlenül élt kedvére. Sehogysem volt magával megelégedve s mikor pár nap mulva fölkelte az ágyból, a mamához sietett, megölelte és őszintén mondta:

— Kedves jó mamácskám, ne hagyj engem többé a magam kedvére! Látom én most már, nagy veszedelem az, ha a maga kényére cselekedik az, a kinek nincs még hozzá érett elméje és tapasztalása! Ezentul mindig hálás leszek azért, a mit nekem parancsolsz vagy megtiltasz!

GONDOSKODÁS.

*VARROK, varrok, varrogatok —
A bábumra varrogatok.
Előbb ruhát és ködmönkét,
Aztán czípöt és kalapot.*

*Sietős a munkám nagyon,
Abba nem is merem hagyni —
Itt a tél s a hidegben még
Viezám meg találna fagyni.*

ÖZÖNVIZ UTÁN.

— Herder nyomán. —

Noé hollója.

AGGÓDVÁ nézett ki Noé az ő hajójából és várta, míg az özönvíz hullámai lepadnak. Alig hogy a hegyek csucsai előtüntek, maga köré hívta az összes szárnyas állatokat.

— Ki akar — mondá — köztetek hirnök lenni, hogy szabadulásunk közelg-e?

Hangosan kiáltozva tolokodik előre a holló, mondván, hogy majd ő kirepül. Noé kinyitá az ablakot, a holló kirepült és nem is jött többé vissza. A hálátlan megfélekedzett, miért küldé ki őt megmentője. Holttestre talált s ezért nem tért vissza.

A büntetés nem maradt el. A levegő még tele volt mérges légnemekkel, és nehéz párák lebegtek a holttestek fölött; ezek ködbe vonták arczát és megfeketiték tollait. Büntetésül megfélekedzéseért tekintete sötét lett, sőt még fiait sem ösmeri meg, és nem élvez általok szülei örömet.

Megijed a csufságok fölött és elhagyja őket. Így tehát meg van tőle vonva a legszébb jutalom: gyermekei hálája.

Noé galambjai.

Nyolcz napig várt az újvilág atyja, Noé, a lomha holló visszatérésére, midőn madarait ismét összehívá, hogy hirnököt válasszon közülök. Félénken repült oda a galamb Noé karjára és felajánlá szolgálátát.

— Hűség madara — mondá Noé — te talán jó hírt hoznál; de mond: akarsz-e oly messzire röpkölni? Mit teszel, ha szárnyad elfárad, a vihar elragad s a halál a zavaros hullámok közé vet? A lábaid félnek az iszaptól és a nyelved iszonyodik a tisztátalan eledeltől?

Mondá a galamb:

— A ki a fáradtnak üdülést ad és a gyengének erőt, az viseli majd az én gondomat is. Hagyj elmennem és meglásd, jó hírt hozok.

Ezzel elröpült s ide s tova lebegett és sehol sem talált helyet, hol kipihenje fáradalmait, midőn maga előtt látta az édenkertnek hegyét zöldelő csucsával. A fölött nem csaptak össze az özönvíz hullámai és a galambnak nem volt megtiltva oda repülni. Örömmel szállt feléje és áhítatosan ereszkedett le rája.

Egy szép olajfa virult ott. Letört belőle egy ágacska és megerősödvé visszarepült s a szendergő Noé ágyára tette le azt.

Hogy Noé fölébredt, csodás illat töltötte be szobáját. Ennek megörült.

A zöld galyacska megörvendteté övéit is. Az egész család megszabadulása nem sokára bekövetkezett.

Azóta a galamb a szeretet és béke jelképe. »Mint az ezüst, úgy csillognak a szárnyai« — mondja a költő. Az Edenkert sugarának fénye, mely utazásában megörvendteté, ömlik el rajta még most is.

Fordította: P. . . . M. A.

MEGAKADT!

(Képpel a 329. lapon.)

VIGAN repült mind a madár,
Hogy a fiúk eregették;
Még a falu tornyánál is
Magasabbra repítették.

A lányok s a kisebb fiúk
Hosszan is néztek utána —
Mikor egyszer csak lebukik,
A táviró sodronyába.

Zörgő két füle lehullott,
Elrongyolott büszke farka,
S mintha búsa váltott volna
Még az imént vidám arca!

Taj te sárkány mivélettél!
Rabságából ki menti meg?
Nosza! Aki ügyes, bátor:
Álljon ki hát az a gyerek!

Nem is egy, de kettő állt ki:
A kis Ferkó meg a Gyuszi; —
Versenyt kezdettek egymással
A gyalult póznán felkuszni.

A fürgébbik Ferkó vala,
Gyorsan ott termett hegyette,
S ostorral fogoly sárkányt
Szerencsésen leseperte.

Leseperte, lepiszkálta —
Jaj, de benne nem volt haszna!
Mit is ér az olyan sárkány,
Amely lomhán esik hasra!

FORGÓ BACSI POSTÁJA.

Sz. A. Szives tudomásul veszem a fölvilágosítást. De közben megjött már a kis lányok tiltakozása is. Aladár hogy magyarázza ki a dolgot? Részemről az ügyet befejezettek tekintem. — **Lion Juliska.** Terka néni és Berta, ki ép e héten utazott haza, legszívesebb üdvözleteiket küldik az ő régi kedvencüknek. — **Somssich Eszter.** A helyreigazítás meglesz. Ha egész nevedet kiírod, a hiba meg nem esik. — **Heim Sándor.** Hálás soraidat örömmel olvastam. — **Vagner Valéria.** Hogy a boritékon megláttam a német körirásu bélyeget, azt tudtam, Berlinből kapok levelet. — **Rosenthal testvérek.** A rejtvényetek jól meg van szerkesztve. De észre vehettétek, hogy más formájú föladványokat közlök most. A régi nyomban már nagyon könnyen mozogtak az én kis olvasóim. Tegyetek kísérletet a mostaniak példájára. — **V. Gy.** Nagyon kedves kis dolog s köszönettel közlöm. — **Redlich Ella.** Sokan vagytok R. E. kezdbetűs nevéek. Akit nem illet, az, — mint ki is mondtam már, — ne vegye magára. Legkevésbé teheted te, Ella, kinek csinos írásod van. — **Szalánzi kis lányok.** Sz. A. meg most azt írja, hogy a *fiúk* tiltakoztak. De bármint legyen, a mi családias viszonyunkat ez meg ne háborgassa. Maradjon minden a régiben. Üdvözöllek! — **Kell testvérek.** Tán megfordítva? Fejvakarás nem akarás. De így is, mint könnyen megfejthetőt, nem közölhetem. Majd lettek ti valami fogasabbat. — **Telegdy Géza.** Az egyiket megrajzoltatom. Csakhogy a bundának nincs ám újja. — **Stauber Berta.** Az »Éva és Évike« története októberben kezdődött s így az elbeszélés elejét megkaphatod a kiadóhivatalban. Az egész kevésbé kerül s legalább nem lesz csonka példányod. — **Bernrieder József.** Örvendetes tudomásul veszem, hogy betegségedből felépültél. — „A két bárány“. Ha kiadnám ezt a gyarló verset, nagy kaczagás volna a »Kis Lap« armádiájában. — **Szemkö Aladár.** Ne fészegessük a dolgot. — *Több rendbeli rejtvényt, elbeszélést stb., melyet itt egyenkint elő nem sorolok, egy s más okból nem közölhetek.*

BÜNTETÉS.

Rongyos szélű, gondatlan és mocskos írásu levelökért a következő beküldők neve nem kerül a megfejtők sorába, de kezdbetűik igenis ebbe a rovatba: *Dr. I. — G. M. — Fl. I.*

HIBAIGAZÍTÁS.

A »Jótekonyság« rovatában közlött név nem Somssich Elvira, hanem *Eszter.*